

Hammurabi wijst op een andere woordstructuur, dan waarnaar de naam Amrafel gevormd is. Ook vinden we in den naam Hammurabi geen equivalent voor de laatste letter van den naam Amrafel.

De gelijkstelling van Arioeh met Rim-Sin of met Arad-Sin moet aangeleend worden via de Sumerische vormen dezer namen. Dit geeft den indruk van gekunsteldheid.

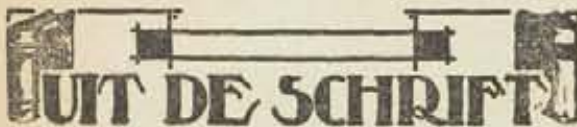
Het eenige vaste punt in de mededeelingen van Gen. 14:1 is, dat een koning van Elam de leiding had in den tocht naar het Westen en dat Elam gebied veroverd had bij de Dode Zee. Inderdaad had Elam omstreeks den tijd van Hammurabi groote macht. De val van de Sumerische dynastie van Ur werd door Elamis macht bewerkt en Ibi-Sin, de koning van Ur, werd naar Elam in gevangenschap gevoerd. Daarna kreeg Elam ook macht over Isin en Larsa. Het is echter Hammurabi, die zich tegen den wassenden invloed van Elam heeft verzet. De toen reeds eeuwenoude rivaliteit tusschen Babylonië en Elam — reeds Sargon van Akkad was „met de wapenen in Elam geweest” — werd door Hammurabi krachtig voortgezet.

Nu is in de politieke constellatie van Gen. 14 geteekend wordt, Amrafel van Sinear vazal van Elam. In de politieke constellatie, zooals ons die uit de oude spijkschriftorakenden bekend is, is Hammurabi van Babel vijand van Elam. Ook dit doet de vraag rijzen: is Amrafel van Sinear inderdaad wel Hammurabi van Babel?

Ook chronologisch zijn er moeilijkheden. Voor de oudere geschiedenis van Babylonië heeft men een steunpunt, ook van astronomischen aard, in een ominatekst, die den stand van Venus vermeldt op een tijdstip uit de regeering van Ammisaduga, den op één na laatsten koning uit Hammurabi's dynastie. De verschillende berekeningen, hierop gebaseerd, zijn echter lang niet eenstemmig. Kugler stelde eerst den aanvang der regeering van Hammurabi in 2123 v. Chr. Weidner dateert 168 jaar later.

En ten aanzien van Abraham en ten aanzien van Hammurabi zijn er dus verschillende dateeringen. Ze kunnen zoodanig gecombineerd worden dat Abraham en Hammurabi tijdgenooten zijn, maar ook zoo, dat er eeuwen tusschen hun beider leven verlopen zijn.

J. H. KROEZE.

Paulus' legitimatiebewijs.

Paulus, een geroepen apostel van Jezus Christus, door den wil van God.

1 Kor. 1:1a.

Het is wel wonderlijk dat Paulus in den aanhef van den brief aan de gemeente van Korinthe zoo sterk den nadruk legt op het ambt dat hij ontvangen heeft. De jonge christelijke kerken waren er toch mee bekend dat het bijzonder karakter van het apostolaat niet voor het minst hieruit bleek, dat de apostelen door Christus zelf waren geroepen, en uitgezonden. Nu is Paulus later dan de andere apostelen geroepen om 's Heeren getuige te zijn, maar hij is toch op bijzondere wijze door Christus Jezus afgezonderd tot het werk van de verkondiging en verbreiding van het evangelie. Hoewel Paulus dus had kunnen volstaan met de vermelding: Paulus, een apostel — om de aandacht weer te vestigen op de geheel aparte plaats die hij in het kerkelijk leven innam, worden er hier versterkingen aan deze uitdrukking toegevoegd. Paulus noemt zich hier een geroepen apostel, ja zelfs, een door Gods wil geroepen apostel van Christus Jezus.

Er moet dan ook een speciale reden zijn, waarom Paulus er in dezen brief zoo den nadruk op legt, dat hij krachtens goddelijke beschikking is afgezonderd tot het apostelschap.

Uit het vervolg van dezen brief blijkt het duidelijk, dat er veel wan toestanden waren in het kerkelijk leven te Korinthe. Paulus geeft een breede uiteenzetting van de gruwelijke zonden, die daar een tijdlang bijna ongestraft konden worden bedreven. Uit deze teekening van het kerkelijk leven te Korinthe in de volgende hoofdstukken is dit voor ons van belang dat er zich menschen in die stad hadden gevestigd die als dwaalleeraars beschouwd moesten worden. Het is Paulus ter oore gekomen dat deze menschen zich gesierd hebben met den naam van apostel. Deze valsche apostelen hebben aan de prediking van het evangelie veel schade berokkend. Zij hebben zich niet onttrokken tegen Paulus te ageeren en het werk van dezen apostel zoo veel mogelijk te verstoren. Met des te meer vrijmoedigheid konden ze dat doen, omdat Paulus op grooten afstand zich bevond en bovendien de zorg had over tal van gemeenten, terwijl de dwaalleeraars elken dag hun verwoestend werk in het midden van de gemeente van Korinthe konden voortzetten.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat Paulus ten slotte dit scherpe oordeel velt over deze menschen: Want zulke valsche apostelen zijn bedriegelijke arbeiders; zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder, want de

Satan zelf verandert zich in een engel des lichts; zoo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid. (2 Cor. 11:13-15).

Omdat deze valsche apostelen met hun vrome praatjes en hun listige betoogen het gezag van Paulus trachten te breken en hem er uit wilden werken, opdat deze menschen bij de leiding en de verleiding van de gemeente ongehinderd hun gang zouden kunnen gaan, daarom vestigt Paulus aanstonds in den aanhef van dezen brief de aandacht op zijn roeping en afzondering tot het apostolisch ambt. Ik ben — zoo schrijft Paulus — een apostel, maar ik heb mij dien naam niet toegeëigend als deze dwaalleeraars, die in uw midden verkeerden, ik ben geroepen door Christus Jezus, den Koning der kerk, door Hem, die vanuit den hemel de zaken van Zijn kerk op aarde uitrust.

Zoo gevoelen we iets van de aparte beteekenis van dezen aanhef: Paulus geeft hier zijn legitimatiebewijs. Dat kunnen de valsche apostelen niet. Zij kunnen wellicht geuren met bijzondere ervaringen en belevissen; zij kunnen veel zeggen over de geheimzinnige stemmen die zij gekregen hebben, maar zij kunnen niet als Paulus aantoonen, dat zij wettig door God zelf zijn geroepen om de gemeente Gods te verzorgen en te besturen.

Dat kan Paulus alleen. En uit zijn roeping tot apostel, uit zijn afzondering tot het ambt leidt Paulus het recht en den plicht af om nu en straks de gemeente, die eens mede door zijn arbeid in Korinthe tot openbaring gekomen is, te vermanen en te brengen in het rechte spoor. Waar in Korinthe de neiging bestond om zich aan den ambtelijken dienst te onttrekken en om de leiding van hen die eenvoudig stonden op allerlei gezichten en visioenen, van evenveel, ja van veel meer belang te achten dan het woord dat Paulus in opdracht van Jezus Christus gebracht had, daar handhaaft Paulus met alle kracht het ambt in Christus' kerk.

Wij leven in een tijd waarin men de versterking van het geloof zoekt bij hen die zich beroepen op wondere ervaringen en openbaringen. Een van de voornaamste redenen waardoor de Oxfordbeweging zoo veel aanhang gewinnen kon in christelijke kringen in verschillende plaatsen, is deze, dat men de beteekenis van het ambt in Christus' kerk niet meer verstaat. Langzaam maar zeker is er in veel gezinnen ten opzichte van den ambtelijken arbeid een soort van onverschilligheid ontstaan. Die ambtsdragers, nu ja, die moeten er nu eenmaal zijn om een goede organisatie van het kerkelijk leven mogelijk te maken, en alle dingen in behoorlijke orde te doen geschieden, maar daarmee is dan ook alles gezegd. Nog een stap verder en men zoekt de versterking van het geloof en de gemeenschap der heiligen buiten de kerk, in groepen en groepjes, in Oxfordkring en Pinksterbeweging. Men stelt zich zonder bezwaar onder de leiding van hen, die zich ergens tot „leider” opwerpen, en die wel eens zullen zeggen aan welke eischen het christelijke leven moet voldoen!

Dat is een van de groote gevaren van onze dagen. Gaat naar de Oxfordbeweging en naar zoo veel andere groepen en vraagt naar het wettig legitimatiebewijs. Het is er niet. Het kan er niet verstrekt worden. En daarmee zijn al die bewegingen in den grond van de zaak al geoordeeld.

En aan den anderen kant zullen we ons moeten herinneren, dat bij elke bevestiging van ambtsdragers in Christus' kerk — onverschillig of het dan ouderlingen of diakenen of dienaren des Woords geldt, — deze vraag gesteld wordt: Eerstelijk vraag ik u, of gij niet gevoelt in uw harten, dat gij wettelijk van Gods gemeente en mitsdien van God zelf, tot deze heilige diensten elk in het zijne, geroepen zijt?

Degenen, die het Woord Gods brengen in het openbaar en bij de huizen; de ouderlingen die het toezicht uitoefenen, de diakenen, die den dienst der barmhartigheid volbrengen, — zij doen het allen in opdracht van den Koning der Kerk, Jezus Christus. Zij zijn wettig geroepen en afgezonderd. Zij kunnen een legitimatiebewijs verstrekken.

Daarom moet de gemeente zich gewillig aan hun goede leiding onderwerpen. De ambtsdragers moeten handelen naar het Woord Gods, doch indien zij dat doen, moet de gemeente achter de ambtsdragers ook zien de koninklijke gestalte van Hem, Jezus Christus zelf. Die Zijn volk door middel van de ambten, die Hij verordend heeft, wil verzorgen en vermanen en verlossen.

D.

H. M.

Nobel?

In „The Banner” van 3 Nov. j.l. uitte de redacteur, Dr. H. J. Kuiper, zijne bezorgdheid over het komen van Prof. Dr. K. Schilder in Amerika om daar lezingen te houden. Want hij vreesde, dat Prof. Schilder de geschillen van hier naar daar zou overbrengen. En een predikant had hem gezegd, dat hij ook over de quaestie van de „gemeene gratie” spreken zou. En daarom sprak deze redacteur zijne hoop uit, dat geene kerk of vereeni-

ging Prof. Schilder uitnoodigen zou „to make the kind of a visit which he is contemplating”, d.i. om dat soort van bezoek te brengen, hetwelk hij overweegt.

Wist deze „Banner”-redacteur echter welk soort bezoek Prof. Schilder overweegt? Heeft hij het hem gevraagd, er met hem over gecorrespondeerd?

Neen, op geenerlei wijze.

Mocht hij alleen op het zeggen van dien eenen predikant afgaan, zonder eerst nadere inlichtingen en informaties bij Prof. Schilder zelf ingewonnen te hebben?

Neen.

Die predikant zou immers verkeerd verstaan kunnen hebben, of met omstandigheden niet gerekend kunnen hebben, of de zaak onjuist kunnen hebben weergegeven en voorgesteld.

De „Banner”-redacteur had zonder nader onderzoek niet mogen afgaan op het beweren van dezen predikant, om alleen op dien wankelen grond zijn stuk in „The Banner” te schrijven.

Had deze redacteur ook niet reeds veel eerder inlichtingen kunnen inwinnen bij Prof. Schilder?

O, ja.

Maanden tevoren was zoowel daar als hier bekend, dat in Amerika een comité Prof. Schilder gevraagd had, lezingen in Amerika te komen houden.

Reeds lang dus eerder had deze „Banner”-redacteur zijne bezorgdheid aan Prof. Schilder kunnen doen weten en hem inlichtingen kunnen vragen.

Maar hij deed dienaangaande niets.

Hij kan zich niet verontschuldigen met het zeggen, dat hij van Prof. Schilders komst niets wist, voordat die bedoelde predikant met hem sprak. Want zelf deelt hij mede op de hoogte te zijn van hetgeen „Heraut” en „Credo” en „Reformatie” schrijven.

Maar toch eerst in „The Banner” van 3 Nov. j.l. komt deze redacteur met zijn stuk, toen de regelingen reeds zoover gevorderd waren, dat moedijk meer uitstel van komst volgen kon. Die „Banner” van 3 Nov. j.l. kon immers eerst omstreeks half November hier komen. Geschikte tijd om op goede wijze eventuele verandering in het reisplan aan te brengen, ontbrak. Toen eerst kwam deze „Banner”-redacteur, zonder ook maar eenige voorafgaande correspondentie met Prof. Schilder, met zijn publicatie, en dat op het ongecontroleerde zeggen van bedoelden predikant.

Betreuenswaardige daad van dezen „Banner”-redacteur.

Zou maar, op die wijze, Prof. Schilder publiek krenken, en daarmee ook aan onze Nederlandsche Gereformeerde Kerken, in welke Prof. Schilder eene ongerepte positie heeft, en met welke de Christian Reformed Church in Amerika in correspondentie leeft, eenen slag in het aangezicht toebrengen.

Zou men niet hebben mogen verwachten, dat iedereen in onze Gereformeerde Kerken zooal niet door rechten christenzin, dan op zijn minst door welkenkennendheid, weerhouden ware om van dit Amerikaansche fraais in de bladen melding te maken?

Maar wie zoo gedacht mocht hebben, zou toch buiten den waard gerekend hebben.

Daar was althans één, die achtte, dat moeds in zijne krant eene plaats te moeten geven.

En die eene was... de redacteur van „De Heraut”, Prof. Dr. H. H. Kuiper.

Deze nam het „Banner”-artikel vertaald in „De Heraut” van 4 Dec. over, waarbij hij zelfs ook een cursiveering aanbracht, die in „The Banner” niet staat.

Kon uit deze opneming in „De Heraut” van het „Banner”-artikel iets goeds voortkomen?

Neen.

Kon de onderlinge vrede er door bevorderd worden?

Neen.

Integendeel.

Wat kon die overname bewerken?

Aan Prof. Schilder eene groote onaangenaamheid bezorgen.

Wat kon die overname verder bewerken?

Zonder eenige argumentatie of bewijsvoering tegen Prof. Schilder wantrouwen wekken of versterken.

Wat kon zij verder doen?

Prof. Schilder met zijne reis in een eigenaardig licht stellen.

Kon die overname eene goede strekking hebben?

Neen, die is niet denkbaar.

Kon het droeve effect wel vooruit gezien worden?

Jawel, reeds a.h.w. met gesloten of blinde oogen.

Droef dus, zulk handelen.

S. GREIJNDANUS.

Anti- of contradictoriaal? (L)

„De Heraut”, redacteur prof. dr. H. H. Kuiper, heeft kort geleden nog gewaarschuwd tegen kerkelijke dictatuur. Sedert het blad in een aanval op mij eens achtereel over menschen, die liever hun hand afkappen, dan een fout herstellen, maken zulke waarschuwingen in dit orgaan op mij geen indruk meer, wijl ook ik nog altijd vergeefs wacht op ook maar een spoor van herstel van onrecht. Thans blijkt, dat mijn kijk op dit nieuwe geval van waarschuwing in antidictatoriale richting niet te pessimistisch was. Uit de mouw van „De Heraut” komt immers deze week niet zoozeer een antidictatoriale, doch een contradictoriale aap: de beelddraak worde gerespecteerd. Tegen onderstelde dictatuur een contradictictuur.

Ik spreek hier niet rechtstreeks over dat artikel van dien amerikaanschen predikant, waarover men elders in dit nummer een en ander aantreft. Ik kan me levendig voorstellen, dat iemand, die de nederlandsche toestanden niet kent, en eenzijdig ingelicht werd, nog het fabeltje geloofde, waaraan in Nederland zoo langzamerhand bijna iedereen ontworsteld is, het fabeltje, als zou onderge teekende een kwestie hebben inzake de twee naturen van Christus, inzake de ziel, en een nieuwigheid inzake de gemeene gratie. Hier in Nederland — voorzoever ze

meer dan lezen — w klacht opg Universitei In die kw geluisterd den in te heb dat tr der kerken ging in die Vrije Univ houden hee daal weet ander) de niet, we h Ja, maar Oeh, h en vergi mijn „gen zijn bezwa ze bij mij ze... oud had, enkel men, beno tische situ hierop nee noemde), l toch ander slapen hee tegen mijn Aangezien noeming d voor stuk afgeween drukken Bloemenda weer doet Maar de l Inplaats wordt de d ruimte gel nog steeds kerkrecht „Banner”-a over een gekomen uit louter heste gevo recht zou te geven t een ameri geen behoe de bedrivi gemakkelij te informe nog zóó-zó van de Ho gratie-stan een desbe maar door evenwel l onnaauwke te zwijgen Wat mi zich zóó Verlooch doodzwijgi nu ineens voor hem Ik geloo zich verr en ander dat ik m Dat hielp in één ric de gemees hoord wor indrukken dogmaticu van Amst dat van d maakt wo Nu zei l artikel ge geschrevel als hier v voel ik n toch al d „Banner”- had hebbe het was k kant, met herinnerin preek in mij begele van enkel gejuicht, me opens niets mee de Vrije l is van a die ook z Hepp liet te denker Heraut” r ven: ik z zal geh gen wat zettelijk d heb ik n van zijn voor dat als men n zeggen. O die hij v laten dru

1. Ver tot ljk
2. De
3. Goe